

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **C.I., s.r.o.**, se sídlem, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1615/4, 796 01 Prostějov, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, Veveří 7, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: 47091/010/9012/22.4.2010/1173/PRP200 ze dne 11.5.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím č.j.: 47091/010/9012/22.4.2010/1173/PRP200 ze dne 11.5.2010 žalovaná příslušná k rozhodování podle ust. § 5 písm. a) bod 4 zák. č. 582/1991 Sb., zamítla odvolání plátce pojistného C.I., s.r.o., se sídlem (dále v textu žalobce) proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Zlín č.j. 47014/200/9011/21.12.2009/K/ŠeJ-8 ze dne 2.4.2010 (dále v textu rozhodnutí OSSZ Zlín) a napadené rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím byla žalobci v souladu s ust. § 104a zák. č. 582/1991 Sb., zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Odvolatel – žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání z důvodu, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci Ježek software s.r.o. nemusí být posledním rozhodnutím ve věci přeplatku, neboť po novém rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem se otevře cesta k podání stížnosti k Ústavnímu soudu. Odvolání podává proto, aby předmětnou otázku mohl předložit k posouzení příslušným soudem. Žalovaná uvedla, že pravomocné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je v současnosti rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné

otázce, které je pro správní orgán závazné. Žalovaná po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Na základě podané žádosti o vrácení přeplatku na pojistném za období leden – červen 2007 ve výši 9.335 242,-Kč rozhodla podle výsledků řízení před NSS ve věci kasační stížnosti v obdobné právní věci a učinila právní závěr, že žádosti nelze vyhovět, protože v období shora byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného a měly povinnost platit pojistné za sebe a jejich platební povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ v zák. č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1. – 30.6.2007 bylo možné pomoci příslušných interpretačních postupů z ustanovení citovaného zákona stanovit natolik určitě jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. OSSZ Zlín proto žádost zamítla, žádost o vrácení přeplatku zamítla a po přezkoumání tohoto rozhodnutí žalovaná zamítla odvolání a napadené rozhodnutí potvrdila.

V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, protože zákonná povinnost uhradit pojistné za období leden – červen 2007 neexistovala z důvodu neexistence zákonné definice vyměřovacího základu zaměstnavatele, kterou neobsahoval ani zákon č. 589/1992 Sb., Skutečnost, že definici obsahovalo nařízení vlády č. 39/2007 Sb., nelze považovat za dostačující, neboť jde o podzákonný právní předpis trpící vadou pravé retroaktivity, což je v případě právních předpisů hmotného práva nepřipustné. Ke stejnému závěru dospěl při své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2.2010, sp. zn. 4 Ads 120/2009. V obdobné věci NSS dospěl k závěru, že definice pojmu vyměřovací základ zaměstnavatele je odvoditelná ze zákona samotného. Nejvyšší správní soud ve své argumentaci odkázal na nálezy Ústavního soudu, při jejichž podrobném rozboru lze vydedukovat existenci rozdílného přístupu tam, kde je rozhodováno o věcech soukromoprávních na straně jedné, a kde je rozhodováno ve věcech veřejnoprávních na straně druhé, a zda se jedná o aplikace ve prospěch či neprospěch jednotlivce. Státní moc musí jednat tak, aby její pochybení byly vykládána vždy v neprospěch jí samé, neboť je povinna zajistit, aby ukládané povinnosti byly z právního předpisu seznatelné srozumitelně. Žalobce odkazuje na jeden z nálezů citovaný Nejvyšším správním soudem, že „míra přesnosti a předvídatelnosti zákona musí být ovšem výrazně vyšší tam, kde zákon specificky dovoluje integrovat veřejné moci do práv a svobod jednotlivce“. Žalobce tvrdí, že v jeho věci bylo vstupováno do základního práva vlastnit majetek, které patří k základním právům bezpochyby nejdůležitějším. Uvedený zásah do tohoto práva skrze zdanění je činěn u velkého množství subjektů, takže míra jasnosti a předvídatelnosti musí být velká a přesvědčivá. Takovou míru jasnosti a předvídatelnosti však v zákoně i v odůvodnění Nejvyššího právního soudu nenachází. Odvolává se na část znění rozsudku dovozuje, že celá věc vznikla v důsledku chaotického a vadného způsobu přijímání zákonů, kdy pak soud musel podle názoru žalobce účelově chránit zájmy státního rozpočtu, který by se jinak dostal do velkých problémů. Argumentace Nejvyššího právního soudu je nesprávná, protože nezohlednila požadavky na přesnost a určitost takových zákonů, které omezují právo vlastnit majetek. Definice vyměřovacího základu zaměstnavatele jasně a přesvědčivě nevyplývá ze zákona a to ani na základě odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu. Bez zákonné definice pojmu vyměřovacího základu za leden – červen 2007 nelze stanovit pojistné, a proto částka 9.335 242,-Kč zaplacená žalobcem byla uhrazena bez zákonného podkladu a založila tak vznik přeplatku. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba obsahuje obdobnou právní argumentaci, kterou žalobce uvedl v odvolání proti rozhodnutí OSSZ Zlín. Námitky žalobce považuje za polemiku se závěrem NSS o způsobu definice vyměřovacího základu. Je pravdou, že NSS konstatoval určitou ústavní nekonformitu (nařízení vlády č. 39/2007 Sb.), současně však dospěl k názoru, že definici vyměřovacího základu lze stanovit přímo ze zákona pomocní příslušných interpretačních postupů natolik určitě, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Žalovaná plně respektovala obecný právní názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví ČR k dané problematice a jeho nezávislé posouzení legislativního pochybení spočívajícího v absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace. Konstatovala, že NSS má v systému správního soudnictví nezastupitelnou roli, protože dbá na zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů i správních orgánů. Zdůraznila vázanost správních orgánů i krajských soudů rozhodnutími NSS, proto správní orgán vyčkal vyřešení v rozsudku NSS a učinil si právní názor v návaznosti na názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví. Žalovaná považuje rozsudek NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 za předběžnou otázku a další rozhodování správních orgánů v obdobných věcech muselo být odvislé od zaujatého právního názoru NSS. Uvedený postup považuje za souladný se zásadami činnosti správních orgánů podle ust. § 2 - § 8 správního řádu. Žalobní námitky považuje za neopodstatněné a neodůvodněné, rozhodnutí je přesvědčivé a přezkoumatelné. Z rozhodnutí plyne, kterých skutečností dbala při hodnocení právního stavu a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, jehož právní názor je podpořen obecným názorem NSS na danou problematiku. Shrnula, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného a měly povinnost platit pojistné za sebe a tato povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ bylo možné v tomto období dle obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení jako části odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců nemohly být žádné pochybnosti. Platební povinnost plátce pojistného nemohla v období shora zaniknout a pojistné odvedené žalobcem bylo odvedeno v souladu se zákonem. V důsledku tohoto nemohl vzniknout žalobci přeplatek na pojistném, proto je žádost nedůvodná, žaloba žalobce neopodstatněná a nedůvodná a žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu obě strany sporu udělily souhlas. O věci usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporným, že žalobce v rozhodném období zaplatil na pojistném celkem částku 9.335 242,-Kč.

Z obsahu žaloby, z vyjádření žalované k ní a z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí lze dovodit, že předmětem sporu mezi oběma stranami je posouzení právní otázky, zda žalobci vznikl za období leden až červen 2007 přeplatek na pojistném, resp. zda byl v tomto období povinen pojistné platit, neboť zák. č. 589/1992 Sb., neobsahoval ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyměřovací základ organizace a malé organizace. Žalobce se domáhá posouzení této otázky skrze polemiku s v žalobě uvedenými částmi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, sp. zn. 4 Ads 120/2009. Je zřejmé, že žalobci je obsah tohoto rozsudku dobře znám.

Krajský soud připomíná, že Nejvyšší správní soud je vrcholným soudním orgánem specializovaným výlučně pro oblast správního soudnictví, jako soud kasační dbá o zákonnost

a jednotu rozhodování krajských soudů a správních orgánů tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech směřujících proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví. Jednu ze svých základních funkcí plní mimo jiné prostřednictvím Sbírky rozhodnutí, v níž jsou publikována vybraná nejvýznamnější rozhodnutí tohoto soudu mající povětšinou obecnou platnost. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88 byl vybrán a publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2058/2010 a projednávajícímu soudu nepřisluší posuzovat právní závěry tohoto soudu v rozsudku uvedeném.

Krajský soud dále nemůže přehlédnout, že obdobnou problematikou, která má být posouzena projednávané věci soudem se již zabýval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 25.8.2011, č.j. 3 Ads 73/2011-74, kterým rozhodl o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2011, č.j. 57 A 61/2010-39, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, která zamítla odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden – červen 2007. Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí ztotožnil s výkladem v rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 i ve věci týkající se přeplatku pojistného v otázce, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb., nebylo aplikovatelné a soud jím nebyl při svém rozhodování vázán. Shodl se s tímto rozhodnutím i v tom, že na základě systematického a historického - teleologického výkladu lze dospět k závěru, že i pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné náležitě stanovit výši vyměřovacího základu organizace a malé organizace navzdory neexistenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace, když bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců a o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Právní názory Nejvyššího správního soudu vyslovené v tomto rozsudku i v předchozím rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 jsou závazné i pro rozhodující soud, neboť posuzovaná věc je skutkově i právně totožná. Projednávající soud po posouzení neshledal žalobní námitky důvodnými a vázán závěry shora uvedenými vyplývající z posouzení obdobné věci Nejvyšším správním soudem posoudil žalobu jako nedůvodnou.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s žalobu zamítá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu